

Arrest

nr. 138 233 van 11 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: XX

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 4 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die loco advocaat I. FLACHET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2006 trad de moeder van de verzoekende partij in het huwelijk met de heer A.M, van Belgische nationaliteit.

Op 15 augustus 2007 diende de verzoekende partij een visumaanvraag in op grond van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) en dit in functie van haar Belgische stiefvader.

Op 28 september 2007 werd het visum gezinshereniging aan de verzoekende partij toegestaan.

De verzoekende partij kwam in België aan op 29 december 2007.

Op 25 januari 2008 diende zij een aanvraag tot vestiging in, in functie van haar Belgische stiefvader.

Op 5 februari 2009 werd zij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 10 december 2013 bevestigde het hof van beroep te Brussel, het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, waarbij het huwelijk tussen de moeder van de verzoekende partij en de heer A.M. werd vernietigd.

Op 20 maart 2014 werd het beschikkend gedeelte van het arrest overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Op 1 juli 2014 nam de verwerende partij de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging ten aanzien van de moeder van de verzoekende partij. Op diezelfde dag werd ten aanzien van de moeder van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissingen diende de moeder van de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder de rolnummers 157 801 en 157 805.

Op 2 juli 2014 nam de verwerende partij de beslissing tot intrekking van het recht op verblijf in het kader van gezinshereniging ten aanzien van de verzoekende partij. Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 20 augustus 2014 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt dat zij een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ingediend tegen de beslissing waarbij haar recht op vestiging wordt ingetrokken en tegen het hierna volgende bevel om het grondgebied te verlaten. Zij meent dat er toepassing zou moeten worden gemaakt van artikel 39/79, § 1, 5° en 7° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat er in sommige gevallen geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen beroep is ingediend.

De Raad laat gelden dat de bestreden beslissing noch een verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging (artikel 39/79, § 1, 5°), noch een beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht of beëindiging van het verblijf (artikel 39/79, § 1, 7°) betreft, doch wel een bevel om het grondgebied te verlaten omdat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe zij werd gemachtigd door haar visum en omdat zij met haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Daarenboven werd ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot intrekking van haar recht op verblijf in het kader van gezinshereniging genomen en geen beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging, noch een beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht of beëindiging van het verblijf, waardoor zij zich niet dienstig kan beroepen op de bepalingen van artikel 39/79 voormeld, die niet van toepassing zijn op intrekkingbeslissingen. De redenering van de verzoekende partij dat artikel 39/79, § 1, 5° mutatis mutandis zou moeten worden toegepast, kan niet worden gevolgd. Artikel 39/79 van de vreemdelingenwet somt op een limitatieve wijze op welke beroepen van rechtswege schorsend zijn. Intrekkingbeslissingen vallen hier niet onder.

Een schending van artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt dat zij zich niet bevindt in de situatie van artikel 7 van de vreemdelingenwet, niettegenstaande haar een beslissing tot intrekking van haar recht op verblijf ter kennis werd gebracht. Zij stelt dat zij binnen de wettelijke termijn een beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en zij is van oordeel dat dit beroep een schorsende werking heeft waardoor de beslissing tot intrekking van het recht op verblijf als onbestaande dient te worden beschouwd en zij nog steeds over een recht op verblijf zou beschikken. Tot slot stelt zij wel houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten nu zij eerstdaags in het bezit zal worden gesteld van een bijlage 35.

Aangezien de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, zoals hierboven uiteengezet bij de bespreking van het eerste middel, houdt de redenering van de verzoekende partij dat zij niet onder de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zou vallen om reden dat zij een schorsend beroep heeft ingediend bij de Raad tegen de beslissing tot intrekking van haar recht op verblijf, geen steek.

Zelfs als zou er een schorsend beroep zijn ingediend, quod non, dan nog zou zulks niet tot gevolg hebben dat de beslissing tot intrekking van het recht op verblijf onbestaande is. Zulks kan enkel het gevolg zijn van een vernietiging van deze beslissing.

De Raad heeft bovendien het beroep tegen de beslissing tot intrekking verworpen met arrest nr. 138 231 van 11 februari 2015.

Evenmin kan de verzoekende partij dienstig voorhouden dat zij eerstdaags in het bezit zal worden gesteld van een bijlage 35 omwille van haar schorsend beroep bij de Raad waardoor zij zich niet in een onwettige verblijfssituatie zou bevinden. Het door de verzoekende partij ingediende beroep heeft geen automatisch schorsende werking en bovendien blijft de verzoekende partij in gebreke haar bewering te staven. De verzoekende partij kan met dergelijke blote bewering niet aantonen dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen over de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten beschikte.

Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 27 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij stelt dat artikel 27 van de vreemdelingenwet betrekking heeft op de mogelijkheid tot opsluiting van een vreemdeling en niet het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Verder stelt ze dat het niet correct is van verweerder aan te stippen dat ze geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel, nu tegen dit bevel een beroep hangende is.

Zoals de verzoekende partij zelf aangeeft, heeft artikel 27 van de bestreden beslissing betrekking op het gedeelte van de beslissing tot vasthouding en niet op het bestreden bevel. De Raad doet enkel uitspraak in zoverre het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht ontwaart omdat er gemotiveerd wordt dat ze geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel toont de verzoekende partij niet aan dat deze feitelijke vaststelling niet correct is. Het loutere feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat deze vaststelling niet redelijk is, laat niet toe de schending van de materiële motiveringsplicht vast te stellen.

Het derde middel is niet gegrond.

2.4. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet.

Ze verwijst naar de bepalingen van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en stelt dat dit artikel enkel kan worden toegepast ten aanzien van personen die illegaal op het grondgebied verblijven. Zij verwijst naar haar tweede middel en stelt dat zij wettig op het grondgebied verblijft ingevolge haar automatisch

schorsend beroep. Voorts stelt ze dat zelfs indien dit artikel zou kunnen worden toegepast de verwerende partij diende te motiveren waarom zij haar geen enkele termijn geeft om het grondgebied te verlaten en niet een termijn tussen 1 en 7 dagen.

Zoals hierboven reeds besproken maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij over een automatisch schorsend beroep beschikt waardoor zou moeten aangenomen worden dat zij nog steeds wettig op het grondgebied verblijft. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, kan de verwerende partij wel toepassing maken van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij stelt dat het haar niet duidelijk is waarom zij geen enkele termijn gekregen heeft om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat er door de politie op 19 juni 2010 een proces-verbaal werd opgesteld voor winkeldiefstal en dat er op 23 februari 2014 een proces-verbaal werd opgesteld wegens opzettelijke slagen ten laste van de verzoekende partij. De verwerende partij merkt op dat er een risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Aldus lijkt er wel een motivering aanwezig te zijn die de verwerende partij heeft aangewend om tot een termijn van 0 dagen te besluiten.

Het vierde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC